

Het jaar 1951 in beeld

Persfoto's als historische bron

EDDIE DE PAEPE

Het jaar 1951 in beeld

Persfoto's als historische bron

EDDIE DE PAEPE

De jaren vijftig waren ook voor Hilversum belangrijke jaren. Het was een tijd van opbouw, maar ook van grote problemen die het hoofd geboden moesten worden. Van woningnood en de onstuitbare opkomst van de televisie. Het waren ook de jaren van burgemeester Boot, die op veel gebieden zijn stempel wist te drukken.

Het jaar waarin Boot de onverwacht overleden Van Hellenberg Hubar opvolgde – 1951 – is gekozen als ijkpunt voor deze bewogen periode. En hoe zou je dat jaar – en daarmee het hele decennium – beter in beeld kunnen brengen dan met de persfoto's van Jacques Stevens?

Stevens werkte van 1937 tot 1983 als persfotograaf in het Gooi. In die periode maakte hij naar schatting ruim tienduizend foto's. Zijn waardevolle collectie is onlangs overgedragen aan de gemeente Hilversum en wordt momenteel ontsloten en toegankelijk gemaakt door het Goois Museum en het Streekarchief Gooi en Vechtstreek.

Het toeval wil dat het jaar 1951 in de collectie Stevens een bijzondere plaats inneemt. Niet alleen omdat meer dan honderd glasnegatieven uit dit jaar bij elkaar bewaard zijn gebleven, maar ook omdat de bijbehorende krantenknipsels tot de collectie behoren. Zo

kon een 35-tal uitverkoren foto's in de oude leggers van Het Gooi en Om-meland – zoals De Gooi- en Eemlander in die tijd heette – worden getraceerd.

De foto's van Stevens en hun bij-schriften, voornamelijk gebaseerd op de bijbehorende krantenartikelen, spreken voor zich en geven een goed beeld van Hilversum in het begin van de jaren vijftig. Tegelij-kertijd bieden zij een voorproefje van de unieke historische bron, waaruit over niet al te lange tijd iedere Hilversummer kan putten.

Een schilder legde in februari 1951 de laatste hand aan de nieuwe hal van het Hilversumse station. Na een maandenlange verbouwing werd de hal woensdag 21 februari heropend, om half vijf 's middags, bij de ingang van de avonddienst. Tijdens de verbouwing hadden de reizigers hun spoorkaartjes moeten kopen bij noodloketten in de tot hal ingerichte derde klas-wachtkamer. Maar het was de moeite waard geweest: het interieur van de hal was aan de eisen des tijd aangepast. De loketten bevonden zich niet langer recht voor de entree maar aan de linkerkant. Een glazen wand scheidde de ambtenaren van de reizigers. Het resterende muurvlak was bekleed met smalle, glanzende lichte tegels, onderbroken met platen zwart gepolijst hardsteen. De hal werd verlicht met een kroon van tl-buizen. In de werkruimte achter de loketten hadden de hoge kaartjeskasten plaatsgemaakt voor lage en lichtgrijze stalen meubelen. Reizigers konden bij vijf loketten terecht voor een kaartje. Aan de rechterkant van de hal bevonden zich de aparte abonnementenafdeling en de bagage-ruimte. En: de twee hinderlijke tochtdeuren bij de ingang waren verdwenen.

De matrassenmakers van Morpheus aan het werk. De beddenzaak werd vlak na de oorlog door Sebil ('Bill') Minco opgericht. In 1960, 1987 en in 1997 werd het pand op de hoek van de Vaartweg en de Torenlaan ingrijpend verbouwd. De in 1922 geboren Minco maakte tijdens de oorlog deel uit van de eerste georganiseerde verzetsgroep De Geuzen en was één van Jan Camperts Achttien Doden. Uiteindelijk werd hij niet gefusilleerd maar zat wel 4,5 jaar in Duitse tuchthuizen en concentratiekampen. Het waren Amerikanen die hem in Dachau bevrjdden. Na een periode van herstel in Zwitserland keerde Minco naar Hilversum terug. Hij begon met het bedrijf Morpheus en was later ook actief in middenstandsverenigingen, de Hilversumse gemeenteraad en in de Nationale Federatieve Raad van het Voormalig Verzet.

Zoals ieder ander op zijn gemak bij een bushalte de komst van de bus afwacht, zo staat Raffles met hetzelfde gemak op een serie vlijmscherpe zwaarden. De boeienkoning, romanticus, glaseter, fakir en globetrotter Max Raffles heette eigenlijk Henk van Wegen. Deze 62-jarige Hilversummer vierde in februari 1951 zijn 40-jarig jubileum als artiest. Als klein jongetje was hij al gek geweest op worstelen. Op een keer was hij de bühne opgestapt toen een beroepsworstelaar het publiek uitdaagde. De kleine Henk kwam, zo gaat het verhaal, als overwinnaar uit de strijd en won daarmee tien gulden. Dit was het begin van een veelzijdige carrière. De Hilversummer, die als toneelnaam Raffles koos, reisde aanvankelijk rond als beroepsworstelaar, daarna als boeienkoning. In zijn jonge jaren klom hij in helse dwangbuizen en liet zich door de massa knevelen en boeien. Later breidde hij zijn repertoire uit. Als fakir liep Raffles op blote voeten over een trap van vlijmscherpe zwaarden, stampte op een plank vol punaises, peuzelde lampen en glazen op, of liet zich in een met kopspijkers beklede ton rondrollen. Op de vraag of hij zich bij deze laatste truc wel eens verwondde, antwoordde de Hilversummer bevestigend. Maar ik gooi er altijd een straal jodium in en binnen een paar dagen is alles weer o.k. Op een gegeven moment stak hij zelf een ijzeren pen door zijn arm om ruimte te maken voor een ketting, die tijdens optredens heen en weer gehaald kon worden. Raffles trad eerst op straat op, daarna in grote theaters en circustenten, in maar liefst 42 verschillende landen. Van Batavia, Riga en Perzië tot Buenos Aires en de Balkan. In Hilversum was hij regelmatig te zien op de planken van de New York Bioscoop, het latere Rex Theater. Onze Max treedt op, stond er dan in het programma. Assistente was zijn vrouw Asita, die hij – als dochter van een bees-tenbaas – op de kermis had leren kennen. In 1951 was de lol er voor de Hilversummer ervan af. Variété is in Nederland uitgestorven, er is hoogstens nog wat te doen bij het circus, vertelde hij in zijn woninkje aan de Gasthuisstraat tegen de verslaggever van de krant. Bij de tweede foto stond: Ge moogt er gerust om huiveren, want zo en niet anders trekt Raffles' vrouw een ketting door de arm van haar man, op en neer, op en neer.. Brrrrrrr'.

Het Gooi en Ommeland koos in die jaren telkens de Gooise sportploeg-van-de-week. In de eerste week van maart was dat het eerste dameselftal van de Hilversumsche Handbal Club. Van links naar rechts: staande achteraan voorzitter Van der Linden, N. Hamperman, M. Boonstra, N. de Groot, T. Suyk, C. Koster en mevrouw Van der Linden; in het midden A. Stijvers, N. van Gent, C. Montfrans en D. Visser; vooraan J. Blomkwist en mevrouw B. v.d. Voort-Koster. De HHC, die werd opgericht in 1941, heeft altijd moeten vechten voor een eigen plekje. Maar liefst zeven keer werd van locatie gewisseld, voordat de handballers halverwege de jaren zeventig neerstreken achter de Expohal, aan de rand van de drafbaan. Gehandbald werd op het middenterrein van de drafbaan; 's winters verhuisde de HHC naar de Expohal.

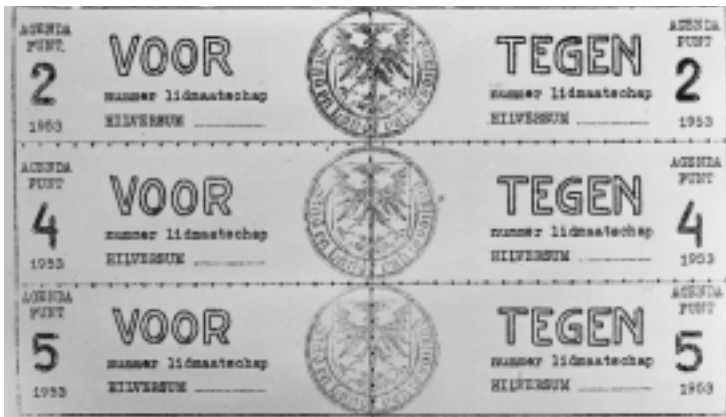
In het hart van Hilversum is een fraaie verbetering ontstaan door het moderne, grote pand, dat de firma Wortelboer op de 's-Gravelandseweg bij de Kei heeft doen verrijzen, zo meldde *Het Gooi en Ommeland* op 14 april. Door de ronde voorgevel, het vele glas en de ruime etalages heeft de architect, de heer Barenbrug, een voortreffelijk ruimte-effect bereikt, dat voor deze omgeving een belangrijke modernisering betekent.

Iets verderop. Een Crossley-bus van de NBM staat geparkeerd voor de sigarenwinkel aan de 's-Gravelandseweg, nabij De Kei.

Een stembiljet van Stad en Lande, de vereniging van erfgooiers. Zaterdag 28 april vond er op het gemeentelijk sportpark – in de regen – een rumoerige vergadering van de scharenden en niet-scharenden plaats. Van de ruim 4000 erfgooiers hadden er die dag niet veel verstek laten gaan. Dat had veel te maken met het presentiegeld, dat naar vier gulden was opgetrokken. De vergadering duurde anderhalf uur. Op de agenda stond onder meer de verkoop van grond voor uitbreiding van de Noorderbegraafplaats. De rekening over 1950 werd na een heftige discussie door een meerderheid van de aanwezigen afgekeurd.

Het waren de nadagen van Stad en Lande; de aanblik van de vergadering was niet ook meer zoals vroeger, toen de boeren op z'n zondags overheersten. De zijden petten en weverspetten waren anno 1951 schaars. Sommige erfgooiers droegen postpetten of hoeden, maar de meesten waren blootshoofd naar het sportpark gekomen. De tijd dat de Gooier de hele dag wat op z'n hoofd had was voorbij.

Schaap gaat naar Parijs. Donderdag 17 mei werd bekend dat de bekende Gooi-speler naar Frankrijk zou vertrekken om voor Racingclub de Paris te gaan voetballen. Schaap, die al diverse malen door zijn vriend Stoffelen was gepolst, was half april al naar de Franse hoofdstad geweest voor besprekingen met de profclub. Na zijn geheime bezoek bleef Schaap zo gesloten als een bus, waardoor de wildste geruchten de ronde gingen doen. Zelf het bestuur van 't Gooi en zijn werkgever wisten niets van zijn plannen. In Parijs speelde hij samen met Piet Koekebakker van Blauw Wit, maar Schaap koos uiteindelijk voor Toulouse. Daar kon hij in drie jaar 25.000 gulden verdienen, plus 650 gulden per maand en de nodige premies. Dat was wat anders dan zijn baan bij Polak & Schwarz, die hem wekelijks 48 gulden opbracht. Mannen als Bep Bakhuis en Faas Wilkes waren hem voorgedaan op zijn profavontuur in Frankrijk, waarvoor de KNVB de Hilversummer drie maanden schorste. Na een jaar verhuisde hij toch naar Racingclub de Paris. In 1953 speelde hij mee in de benefietwedstrijd voor de slachtoffers van de Watersnoodramp. De Nederlandse profs in Frankrijk versloegen het Franse nationale team met 2-1. Het jaar daarop keerde Schaap terug naar Hilversum om te genezen van een maagzweer, waarna hij weer voor 't Gooi en het Nederlands elftal uitkwam. Na samen met Abe Lenstra bij de SC Enschede te hebben gespeeld, ging de dertienvoudig international 'met pensioen' in een sigarenzaak aan het Achterrom.

Op 12 mei 1951 werd de 90.000ste inwoner van Hilversum geboren: Robert Jan van Mechelen. Twee weken later (zaterdag 2 juni) stond er in de krant een dubbelinterview met de 23-jarige Ans Dekker en de 11-jarige Wim Klarenbeek, respectievelijk de 50.000ste en de 75.000ste. De uit een erfgooiersgeslacht stammende scholier vertelde daarin dat hij aardrijkskunde het mooiste vak vond en dat hij later onderwijzer wilde worden. Maar zijn grootste hobby was voetballen bij de Zebra's. Op de vraag van de verslaggever of hij later dan geen profvoetballer wilde worden, antwoordde de 11-jarige: mij krijgen ze niet naar Frankrijk. Bij deze foto stond te lezen: Wim is dol op fietsen. Het 'karretje' moet natuurlijk zorgvuldig onderhouden worden, wshalve Wim 'geknipt' wordt tijdens een noodzakelijke reparatie. Toegegeven, Wim heeft meer aandacht voor de lens van het fototoestel dan voor zijn remnaaf, maar je kan toch moeilijk alleen je hardos op een foto vertonen.

Met een drukbezochte receptie in de Nassauschool aan de Merelstraat werd vrijdag 1 juni gevierd dat schoolhoofd J. Bootsma veertig jaar aan het christelijk onderwijs was verbonden. Namens de ouders bood de heer Houtsma de jubilaris een radiotoestel aan. De jubilaris kreeg verder een vulpen van de schoolvereniging Eben Haëzer, een fraaie schemerlamp van het oud-personeel van de Nassauschool, een compleet tuinameublement van het personeel en de leerlingen, en een bloemstuk van de Hilversumse Christelijke Jonge Mannen Vereniging (H.C.J.M.V.). Een originele verrassing wachtte de heer Bootsma, toen om 8 uur het tamboer- en pijpercorps Beatrix het schoolplein opmarcheerde om de jubilaris een muzikale hulde te brengen.

Het Algemeen Ziekenfonds Gooi- en Eemland opende zaterdag 6 juni zijn nieuwe kantoor aan de Emmastraat 62. Het ging om Vita Nuova, het vroegere woonhuis van dr. F.A. Haak Bastiaanse. De villa was verbouwd en vergroot zodat op de benedenverdieping de hele administratie met acht loketten, de spreekkamer met onderzoeks- en wachtruimte van controlerend geneesheer dr. W. Akkersdijk en de eigen drukkerij gehuisvest konden worden. Verder was er onder meer een wachtlokaal voor de achttien boden van het fonds. Een aantal kamers op de eerste verdieping was afgestaan aan het Medisch Opvoedkundig Bureau, dat tot dan toe onderdak vond bij de G.G.D. Op de ruime zolder zetelde het Bevolkingsonderzoek inzake Tuberculose. Het Algemeen Ziekenfonds Gooi- en Eemland was ruim 45 jaar daarvoor begonnen in de woning van de toenmalige penningmeester G.J. Bus aan de Koningsstraat. Via een pand in de Langestraat kwam men in 1933 in het eerste eigen pand aan de Herenstraat terecht. Omdat het aantal leden fors toenam en uitbreiden op die plek onmogelijk was, verhuisde het fonds vervolgens naar de Emmastraat.

Tijdens de Zonnestraal-sportdag 1951, die zondag 10 juni op het Hilversumse sportpark werd gehouden, namen Gooi-spelers Wim Hof en Jan Kok afscheid van hun voetballoopbaan. De twee voetballers, jarenlang de steunpilaren van het eerste elftal, kregen uit handen van Gooi-voorzitter W. Ham – na een hartelijke toespraak – een schilderstuk. De sportdag begon met de wedstrijd Volewijkers – D.O.S. De ruim 80-jarige Ome Jan van Zutphen, initiatiefnemer van het sanatorium Zonnestraal, verrichtte de aftrap.

Het kruispunt van de Kerkstraat en de Zeedijk, kijkend in de richting van de Groest.

De nieuwbouw van dierenasiel Crailo werd op zaterdag 16 juni in gebruik genomen. In het heerlijke zonnetje luisterden de gasten naar een toespraak van de voorzitter, de heer A. v. d. Hulst jr., terwijl op de achtergrond in de nieuwe kennels de honden vrolijk blaften en de katten tevreden zaten de spinnen. Ook werden er enkele ogenblikken stilte gehouden ter herdenking van het overlijden van de beschermheer van het asiel, burgemeester Van Hellenberg Hubar. Het ledental van het Hilversumse asiel was gestegen van 174 (in 1945)

naar ruim 1200. In die tijd waren er 2500 honden binnengebracht en evenveel dieren aan diverse baasjes afgeleverd. De opbrengst van 1700 logerende honden maakte het mogelijk om ook zwervers op te nemen. In de laatste jaren was het oude gebouw bij de Crailosebrug echter zo vervallen geraakt dat de toestand onhoudbaar werd. Bij deze belangrijke vernieuwing van de outillage, die bij elkaar zo'n tienduizend gulden kostte, werden alle hokken gerestaureerd en – dankzij een gift – het dak vervangen.

Plantsoenmeester J.H. Meijer vertelde in de krant van 22 juni over het groen rond het bejaardentehuis De Egelantier, gelegen tussen de Egelantierstraat en de Fuchsiastraat. Na de oorlog had hij een plan opgesteld om met zo weinig mogelijk kosten een ruime en gezellige tuin te maken. Meijer zette onder meer lange rijen rozen van één kleur tussen de bestaande lindebomen (de berken waren in de hongerwinter verdwenen), en bloemrabatten lang de gevels. Verder werden langs de oosten westgrens van het terrein heestergroepen geplant, naar de tuinzijde uitlopend in

royale borders met vaste planten, al naar het jaargetijde aangevuld met bolgewassen, voorjaars- en zomerbloemen. Dit ter veraan- genaming van de levensavond der hier verzorgden. De foto toont een bloemrijk hoekje van de tuin van het Verzorgingshuis.

Deze in zwembad Crailo genomen foto werd gebruikt bij een humoristisch bedoeld artikel over zonnebaden, dat op 23 juni in Het Gooi- en Ommeland stond. Het verhaaltje ging over een vrouw die tevergeefs een kleurtje probeerde op te doen, zodat zij haar witte jurk eens aan kon. Het fotobijschrift luidde: het ideaal, waarvoor niet élk dag de tijd... Op dezelfde pagina stonden onder meer de kookrubriek Keukenkrabbels en de kleidingtip lets voor op reis.

Kermisvreugde. Op zaterdag 4 augustus ging het jaarlijkse luna-park van start op het terrein bij het Gemeentelijk Sportpark. Dat diverse attracties op dat moment nog in Gouda draaiden, mocht de pret niet drukken. Vooral de auto-scooter stond weer in het teken van de belangstelling, maar ook menig kraam had druk bezoek. 's Middags, nadat de stortbuiten over het kermisterrein waren gewaaid, stroomde de jeugd toe. Vooral de draaimolen was in trek. De afsluiting van het kermisbezoek bestond vaak uit het nuttigen van een zuurstok of patates frites.

Nee, een pretje was het niet voor de deelnemers aan de militaire atletiekkampioenschappen die begin augustus op het Hilversumse Sportpark werden gehouden. De regen viel met bakken neer op de sintelbaan, waar zich flinke plassen vormden. En op het moment dat de starter zijn revolver omhoog hief, begon het doordringende orgel van een der vele kermisattracties, die naast het sportpark een kakophonie van geluiden de wereld instuurden, het befaamde lied van de Appeltjes van Oranje te jengelen. Nadat een half uur wegens een hoosbuis was gestopt konden de wedstrijden volgens plan worden afgewerkt. De beste deelnemers mochten de volgende maand naar de intergeallieerde atletiekkampioenschappen in Rome. Vandaar dat de atleten het niet erg vonden dat ze er meer uitzagen als wegrenners na een dag fietsen op een regenachtige dag: volledig bespetterd, vol modder. De foto toont de finish van de honderd meter sprint, die gewonnen werd door soldaat Van Poorten van de luchtmacht in Scheveningen, in 11,3 seconden.

De Fanfare Royale de Grand Ducale Luxembourg kwam dinsdag 6 augustus naar Hilversum. 's Morgens werden de 52 muzikanten, hun dirigent Jean Heuertz en de Luxemburgse burgemeester Emilie Hamilius door de directie van de NSF ontvangen. Na een bezichtiging van de fabriek aan de Jan van der Heijdenstraat volgde een optreden. Op de foto is rechts het oude zendergebouwtje te zien, waar de Nederlandse omroep geboren is. Na het optreden bij de NSF vertrokken de Luxemburgers naar het raadhuis, waar het gemeentebestuur hen opwachtte. Maar het weer zat niet mee. Dapper trotseerden de mannen voor het Hilversumse raadhuis de regenbuien om voor hun gast-

heer, de Philips' Telecommunicatie Industrie, het gemeentebestuur van Hilversum, alsmede diverse andere genodigden een pittige mars te spelen. Toen de vrolijke klanken verstorven waren en de regenbuien een moesonvorm kregen, vluchtten ook zij van het vijverplantsoen naar de bomen om onder het gebladerte hun instrumenten zo goed en zo kwaad als het ging op te drogen. Later zette de fanfare het concert voort op het droge bordes. Dit had als voordeel dat niet alleen de genodigden maar ook de ambtenaren van de muziek konden genieten.

De consul zei: "jullie kunnen wel gaan liften" en dat hebben we toen maar gedaan, vertelde de 15-jarige Jan de Flier later. Op 15 augustus, woensdagmorgen, was de Hilversummer op terugreis van de jamboree in het Oostenrijkse Bad Ischel naar Nederland. Samen met twee andere padvinders, afkomstig uit Veenendaal en Leeuwarden, had Jan de trein gemist. Dat zat zo. In Frankfurt was het drielal van de stad gaan bekijken. Een van hen had gehoord dat de trein om negen uur (in plaats van tien voor negen) zou vertrekken. Toen zij enkele minuten voor negen op het station arriveerden, bleek hun trein al weg te zijn. De drie padvinders meldden zich vervolgens bij de Nederlandse consul. Zijn advies: op de benodigde reispapieren wachten, wat enkele dagen kon gaan duren, óf naar huis liften. Om half elf die ochtend stond het jeugdige drielal, de duimen omhoog, langs de autoweg naar Wiesbaden. De reis verliep voorspoedig. Nog voor de avond waren zij in de omgeving van Keulen, waar ze in de hooiberg van een boer mochten slapen. De volgende ochtend reisden zij verder. Duitse padvinders leverden een wegenkaart en geld, waarmee de drie een buskaartje konden kopen. Van een voddenkoopman, die hun een lift gaf, kochten zij broodjes. Een Nederlandse automobilist bracht hen van de grens naar Baarn. Daar pakte de ondernemende Hilversummer de trein naar zijn woonplaats, waar hij donderdagavond arriveerde. Al met al was hij slechts 22 uur onderweg geweest.

Het Hilversumse vliegveld was zaterdag 18 augustus – de enige stralende middag in lange tijd – het toneel van een groot vliegfeest, dat ruim tienduizend toeschouwers trok. De organisatie was in handen van de Nationale Luchtvaart School, in samenwerking met de Goois-Stichtse Aeroclub. Het feest begon met het optrekken van enkele ranke zweefvliegtuigjes door vliegtuigen van de N.L.S. Ondertussen demonstreerden jongelui van modelbouwclubs hun vrijzwevende of aan een controlelijn vastzittende werkstukken. Daarna ging de jongste deelnemer, de

16-jarige Jan Seijffart, lid van de Gooise Zweefvliegclub, de lucht in, en trok een formatie Tiger Moth-toestellen over. Instructeur Slag stuntte met een Harvard, waarna vier Harvards overkwamen. Na de pauze schoot Buffalo Bill (instructeur Bazelmans) vanuit zijn vliegtuig ballonnen en zelfs een touwtje door. Een kunststukje dat door veel toeschouwers argwanend werd bekeken. Daarna liet Gerben Sonderman, befaamd testpiloot en particulier piloot van prins Bernhard, zijn Fokker S11 van de ene looping in de andere glijden, en passant “quick rolls” makend en andere virtueuze stunts demonstrerend. Gevolgd door een primeur: tien parachutisten, onder wie twee Belgen, sprongen op 350 meter hoogte uit een K.L.M. Dakota en landden veilig op het vliegveld.

Toneelvereniging Justus van Maurik vierde zaterdag 1 september 1951 haar halve eeuwfeest. In 1901 was men begonnen met veertien leden. De vereniging werd genoemd naar de bekende Amsterdamse toneelschrijver Justus van Maurik. Eén van de leden die voor de Tweede Wereldoorlog de toon aangaven was ‘ome’ Jan Hurdeman, de vader van de bekende toneelster Tonny Hurdeman. In de jaren vlak na de oorlog behaalde ‘Justus’ successen met het stuk Bazuinen om Jericho: voor de leden van het voormalig verzet werden door

het hele land uitvoeringen verzorgd. Na de watersnoodramp in 1953 maakte de Hilversummers een driedaagse toernee door Zeeland met het stuk Potasch en Perlemoer. Door de komst van de televisie verloor de vereniging in de jaren vijftig en zestig veel leden. Daarna ging het weer bergopwaarts. Opgetreden werd in de loop der jaren onder meer in De Harmonie aan de Herenstraat, Het Kegelhuis (hotel Santbergen), Gooiland, Hotel Jans en de aula van het Gemeentelijk Gymnasium aan de Schuttersweg.

In september begon 't Gooi, uitkomend in de Eerste Klasse A, de competitie zwak. In eigen stadion werd met 3-4 verloren van Haarlem. De Haarlemse roodbroeken scoorden al bij de eerste aanval, en kort daarop moest Gooi-doelman Mosterd de bal voor de tweede maal uit het net halen. De Hilversummers herstelden zich echter, onder aanvoering van stopperspil en uitbinker Roel Bak. Kamerling (tweemaal) en middenvoor Poort (strafschop) scoorden voor de thuisploeg, maar de bezoekers gingen met de winst strijken. De eerste foto toont Gooi-aanvallers Poort en De Heus die het de Haarlem-verdediging moeilijk maken. Op de tweede foto zijn de beide coaches te zien.

De Gooise Wielierclub De Adelaar organiseerde al sinds 1936 de Ronde van Hilversum in de wijk Over 't Spoor. Deze foto is genomen op de hoek van de Jan van der Heijdenstraat en de Lorentzweg. Op de achtergrond is de gasfabriek te zien. De Adelaar bouwde in later jaren een wielierbaan aan de Minckelersstraat nabij Anna's Hoeve.

De Nederlandse plantsoenmeesters hielden op woensdag 19 en donderdag 20 september een congres in Hilversum. De eerste dag stond er een rondrit op het programma, onder leiding van de bekende Hilversumse plantsoenmeester Jan Hendrik Meijer. Bezocht werd onder meer de groenvoorziening rond de Fabritiuschool, een van de eerste klussen van Meijer. 's Avonds was er een jaarvergadering in het Hof van Holland. Meijer hield daar een inleiding over de Hilversumse beplantingen. Hij vertelde onder meer dat hij bij zijn aantreden slechts grasvelden aantrofen dat hij bij de opbouw van de gemeentelijke kwekerijen na de oorlog moest improviseren. Zo liet hij de oude betonnen bunkers van de Duitsers ombouwen tot kassen. Een van de adviezen aan zijn collega's luidde verder: maak de scholieren tot uw beste vrienden. Tijdens de rondrit van de volgende dag werden onder meer de bossen van Gooilust bezocht, waar diverse zeldzame boomsoorten te vinden waren. Plantsoenmeester Meijer was overigens anderhalve maand eerder al opgevolgd door H. Aapkes.

Mr. J.P.A.A. Lens werd zaterdag 29 september geïnstalleerd als tweede Hilversumse kantonrechter. De plechtigheid in het gerechtsgebouw aan de Neuweg trok veel belangstelling. De installatie was enige tijd uitgesteld vanwege het overlijden van burgemeester Van Hellenberg Hubar, waardoor wethouder en loco-burgemeester Lens de honneurs waar had moeten nemen. Lens zat al 28 jaar in de advocatuur en fungeerde sinds 1940 als kantonrechter-plaatsvervanger. Hij volgde mr. F.W.C.H. Oldewelt op, die na 32 jaar, bij het bereiken van zijn vijfenzeventigste, eer-

vol ontslag had gekregen. Lens' collega mr. A. van Assendorp, die de installatie verzorgde, stelde dat diens benoeming een erkenning betekende van het grote belang van het Hilversumse kantongerecht, waar het aantal zaken de voorgaande jaren enorm was toegenomen. Lens stelde in zijn toespraak dat een van zijn grootste wensen nu was vervuld. De enige schaduwzijde is dat dit ambt niet verenigbaar is met dat van gemeentebestuurder. Dat werk moet ik dus vaarwel zeggen.

Bij het negende complex van de arbeiders-bouwwerening Hilversum werd op zaterdag 13 oktober een gevelsteen onthuld. Dit ter herinnering aan de moeizame totstandkoming van de ruim vijftig woningen aan de Minckelersstraat/Sperwerstraat. Met de bouw was al in juni 1947 begonnen. Architect was Jan van Laren, aannemer de heer Dijkhuis. Bij de plechtigheid voerden voorzitter W. Schaefer, wethouder T.Ph. Beudeker en federatie-voorzitter De Rooy het woord. Schaefer suggereerde om enkele straten naar de initiatiefnemers van de arbeiderswoningbouw te vernoemen. Na bezichtiging van de woningen was er een feestelijke bijeenkomst in Hotel Santbergen. Het was voor het eerst sinds negen jaar dat de corporatie een nieuw complex had gebouwd. Men beschikte nu over 534 woningen, maar er stonden nog ruim 650 leden op de wachtlijst.

Ten noorden van de Johan Geradtsweg verrees in oktober met verheugende snelheid een complete woonwijk. Gedeelten ervan – sommige gebouwd door de bouwverenigingen, andere door de N.S.F. – zijn reeds klaar en vanzelfsprekend inmiddels allang bewoond. Eind oktober waren in opdracht van diezelfde Nederlandse Seintoestellen Fabriek al weer nieuwe blokken in aanbouw, terwijl de gemeente binnen afzienbare tijd zou beginnen met de bouw van 152 gemeentewoningen. Zo groeit Hilversum aan deze zijde belangrijk uit. Deze foto, genomen vanuit de richting van de Lieven de Keylaan, toont de Vingboonsstraat.

In Hilversum, maar ook elders in Nederland, werden jaren na het einde van de Tweede Wereldoorlog nog dit soort leuzen van muren verwijderd. Zoals bekend hadden de Duitsers en hun aanhangers het geallieerde V-teken voor hun eigen propaganda gebruikt. V is Victorie der Duitse wapenen of V is Victorie want Duitsland wint op alle fronten, stond vervolgens overal in bezet Nederland te lezen. Na de beurijding werd over de gekalkte leuzen verf gesmeerd, maar de regen waste die er in de loop der jaren vaak weer af. Op de foto is te zien hoe zo'n – ergens in Hilversum opgedoken – tekst definitief werd weggewerkt. Een ijverige werkmans zette er de zandspuit op.

De traditionele Hubertusjacht trok zaterdag 10 oktober door het Gooi. De circa vijftig ruiters verzamelden zich omstreeks twee uur die middag bij de Tafelberg bij Blaricum. Onder leiding van fieldmaster D.J.M. van der Heijden en kolonel jonkheer Six reed de stoet achter de meute van de Koninklijke Nederlandse Jacht Vereniging aan. Het parcours ging over de Tafelbergheide naar de rijksweg 1, alwaar het snelverkeer moest worden stopgezet om de honden en de paarden te laten passeren. Daarna ging het via de hei bij de Lange Heul naar de Utrechtse Waterleiding waar de Larenseweg werd overgestoken. Op de foto is te zien hoe houndsman Gillissen zijn wakend oog over de honden laat gaan. Via de heide bij de Kamerlingh Onnesweg en de weilanden bij De Heidebloem – waarin menige sloot moest worden genomen – kwam de kill uiteindelijk nabij Het Bluk.

Twee weken na zijn installatie – op 16 oktober – maakte burgemeester Boot als hoofd van de politie kennis met de plaatselijke dienaren van de Hermandad. Omstreeks half vijf 's middags stond het korps in carré aangetreden op het terrein aan de Kapelstraat, achter het politiebureau. Na het commando Geeft acht, kwam de burgemeester naar buiten gelopen, vergezeld van commissaris C. van Veen, hoofdinspecteur J. Nieuwold en kinderinspectrice mej. Mr. Sneller. Boot schudde vervolgens de politiemensen persoonlijk de hand.

Na de geboorte van de televisie in de Irene-studio in Bussum volgden uitzendingen vanaf diverse andere locaties, zoals hier gefotografeerd. De Avro had eind oktober een primeur: voor de eerste maal in de geschiedenis van de Nederlandse televisie werd uitgezonden vanuit een radiostudio. De grote zaal was gevuld met kijkers, die getuige waren van een variété-programma, dat door de televisie-reportagewagen naar de studio in Bussum werd gebeamd en vandaar naar Lopik gestraald. In het door de Avro verzorgde programma trad onder meer het Scapino-ballet op. Er stonden camera's opgesteld op het toneel en op het balkon. De uitzending verliep zonder storingen. Dit bewees dat er hier – dankzij de reportagewagen – grote mogelijkheden voor de televisie lagen.